

از راست: ژاله اصفهانی، نتوه میرزادگی

بزرگداشت ژاله اصفهانی

امسال خانم دکتر ژاله اصفهانی شاعر، ادیب، و تاریخ شناس به عنوان بانوی برگزیده سیزدهمین کنفرانس بنیاد پژوهشهای زنان معرفی شد و لوح تقدیری توسط آقای دکتر اسماعیل نوری علاء، به وی اعطا شد.

در نخستین کنگره نویسندگان ایران که در سال ۱۳۲۱ با حضور بزرگان مجروح ملک الشعراء بهار و علامه دهخدا و صادق هدایت تشکیل شد، ژاله شاعر جوانی بود که همپوش نیما یوشیج به ارائه ی اشعار خود پرداخت، اما سرگذشت او چنین بود که چند سال بعد، همراه همسرش از وطنی که سخت

دوست میباشت، ناخواسته سفر کند و تا توفان ۱۳۵۷ از ایران جدا بماند. بدینسان سی سال از عمر او در هجرت و جاییایی گذشت.

شعر او در غربت مداوم، ساخته شد. با عصا راه ای از مینهن خواهی، انسان دوستی و امید به آینده ای آکنده از عدالت انسانی. او در همین غربت فرزندانش را به دنیا آورد، درس خواند، به مدارج بالای آگاهمیک رسید و شعرش در زبان های متعدد بازتاب یافت.

با انقلاب ۵۷ شتابزده به ایران بازگشت، اما به زودی ناچار دگرپاره ترک وطن کرد. اینک بیست سالی دیگر گذشته است. در غربتی دیگر و با دنیایی که با سرعت بیشتر از همیشه دگرگون میشود و گذشته ی ما را به تاریخ دور میسپارد. در این میان ژاله همچنان میسراید و در شعرش اندوه، اشتیاق، مبارزه و سریشتی شکفت انسانی که در برابر ناامیلات سر خم نمیکند، دردم می آمیزند.

ژاله نمونه ای درخشان از زنانی ست که در روزگاران تاریک تاریخ، بر سربوشت فرهنگی - اجتماعی خود شوریدند. مژه تلخ حرمان را چشیدند و نشان دادند که زن آزاده هیچگاه در برابر سفارشات ایدئولوژی تسلیم نمیشود.